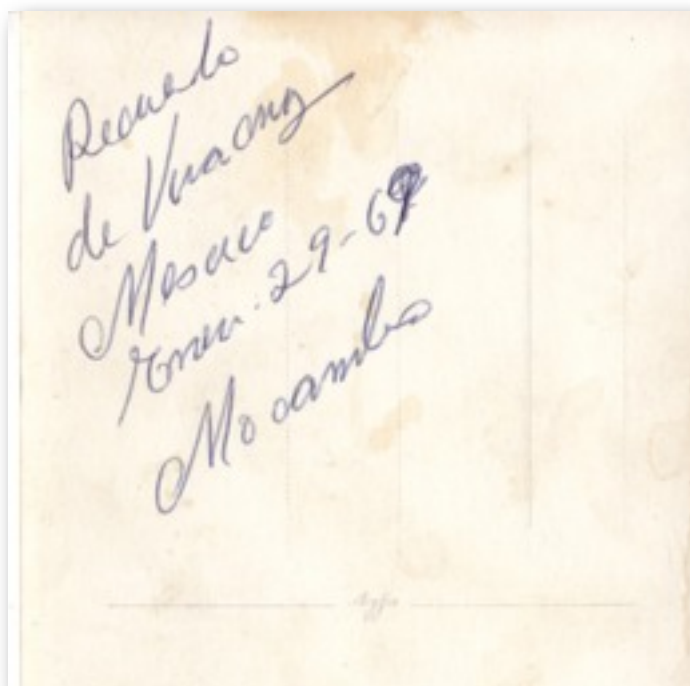

Tässä olemme Matssonin kanssa, Matsson oikealla.

Nuorena pidin vanhempien ihmisten nostalgisia muisteluja höpötyksinä, mutta nyt olen huomannut olleeni väärässä. Tämähän on kivaa ajankulua ja terveellistäkin, sillä muisteluista saa hyvän mielen ja väliin naurattaakin. Nauru pidentää ikää ja vilkastuttaa verenkiertoa, myös itselle nauraminen tekee saman. Tässä oli hieman perusteluja muisteluilleni ja nyt asiaan.

Muistelasessioissa olen usein palannut aikaan jolloin olin kahdenkymmenen ikäinen, se tuntuu olleen värikkäintä aikaa. Silloin olin vielä sopivan lapsellinen, kokeilunhaluinen ja innokaskin kaikkeen kivaan, höpötyksiinkin kuten nyt sanon. Tuossa höpöiässä olin silloinkin kun Bernyn kanssa olimme Vera Gruzissa. Siellä tehtiin normaalit maissakäynnit, kapakat ja ystävättärien katselut jne. aina iltaisin. Kerran lähdimme maihin jo puolilta päivän junkkina seilaavan jurmolaisen Matssonin ja helsinkiläisen säkäkokin kanssa. Olimme Matssonin kanssa olleet yön vahdissa, hän yövahtina minä patavahtina ja säkällä oli muuten

Kuvan takana on santarmin kirjoitus vieläkin tallella.

KORKEA BAARITISKI...

vain vapaata. Kävelimme kaupungilla ja katselimme ihmisiä ja katuelämää. Poikkesimme silloin tällöin juomaan oluet. Päiväsaikaan siellä ei ollut kuitenkaan mitään kiinnostavaa tekemistä ja säkä muisti, että paikkakunnan isolla uimarannalla oli hevosia tai muuleja vuokralla. Innostuimme tästä välittömästi ja taksilla sinne.

Saavuimme perille, paikka oli hieno, siellä oli valkoista upeaa hiekkarantaa muutaman kilometrin verran. Tie kulki rantaviivaa myötäillen. Väliin jäi kaistale palmuja ja parisataa metriä hiekkaa. Palmut loi tien puolelle varjoisia katveita. Näissä oli muutamia pienikokoisia rakennuksia kapakoina. Parin kapakan

yhteydessä oli pienet aitaukset, niissä pari hevosta ja isompi joukko muuleja. Kävelimme toisen rakennuksen luo. Sen tien puoleisessa seinässä oli koko pituudeltaan baaritiski. Ihmettelin baaritiskiä, se oli minun kaulan korkeudella, kuinkahan pitkiä asiakkaita täällä käy tuli mieleeni. No, otimme oluet ja katselimme ympäristöä tarkemmin, melkein heti siihen tulikin joku amigo kauppaamaan muulin vuokrausta. Matssonin kanssa innostuimme, säkä ei. Pian olimme muulien selässä. Vasta silloin tuli mieleen, että millä kielellä näitä ohjataan. Olinhan oppinut hevosen komennot suomenkielellä. En muista ymmärsikö ne yhtään puhettamme, mutta hyvin ohjaus sujui. Suitsesta vetämällä käännettiin ja kantapäillä lisättiin vauhtia, jarrun sai päälle vetämällä molemmista suitsista. Niin helppoa se oli. Yhtä asiaa emme hallinneet, nimittäin jonkun aikaa ratsasteltuamme muulit menivät pientä ravia mereen. Siinä ei auttanut mikään veto tai potku, ne vain meni. Oliskohan niille tullut kuuma meitä pulskia suomalaisia kantaessaan ja halusivat vilvoitella, luultavasti. Eka mereenmeno säikäytti, sillä muulit menivät aika syvälle, aivan selkäänsä myöten veteen. Me kastuimme tietenkin muniamme myöten. Niinpä sitten housumme olivat märät, mutta ei se meitä haitannut ja ranalla ei ollut porukkaa juuri lainkaan.

Hietikolla ja palmujen väleissä kokeilimme laukkaa ja ravia, sekä tietenkin baaritiskille tulemista. Siinä selvisi sekin, että baaritiskien korkeus oli tarkoituksella sovitettu muulin selässä asioimista varten. Hyvin käytännöllistä. Opimme tuon baaritiskille tulon kiitettävästi ja olutta myös meni kiitettävästi. Sitten tuli se vaihe, että juotu olut piti laskea pois, nyt piti opetella uusi tempu. Eka kerralla laskeuduin muulin selästä maahan, palmun juurelle kusekseni. Jouduin pikkuisen löysäämään suitsista ja muuli lähti saman tien. Se meni vilkasta ravia takaisin kotiaitaukseensa. Minä seisoin palmuun päin ja katselin olkani yli sen menoavuttomana. Vuokraaja oli fiksu, hän toi minulle tuota pikaa toisen, hyvin levänneen muulin ja homma jatkui. Matssonin vaihto pian muulinsa virkeämpään ja taas nelistimme pitkin rantaa. Seuraavan kerran kun tuli tarve palmun juurelle, olimme oppineet erehdyksestäni. Nyt me ikään kuin lännenmiehet vain nousimme satulassa seisomaan ja käännyimme hiukan sivulle ja laskimme vedet muulin liikkeessä. Pikkuisen

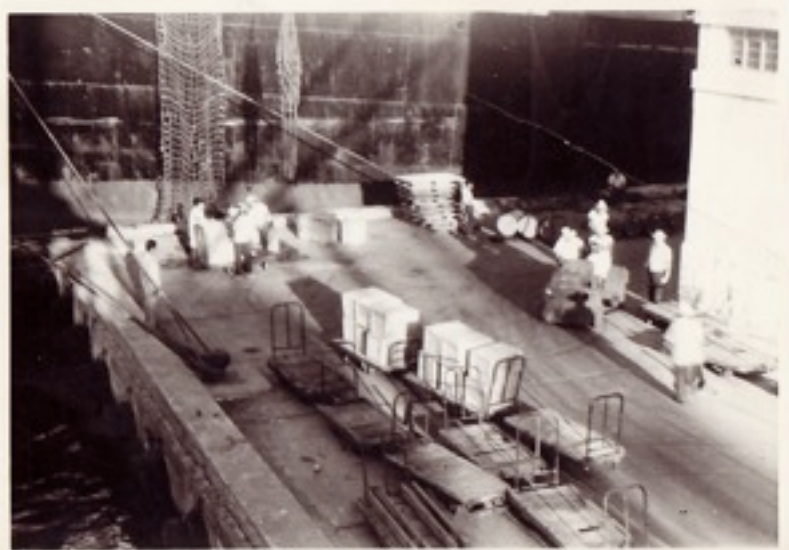

Tässä Berny on eka reissulla Algotin lipun alla. Kuva on Olavi Salon. Laivaa sanottiin Algotin valkoiseksi swaaniksi.

TAKAISIN VAHTIIN...

siinä saattoi roiskua muulien selkään, mutta ei ne panneet pahakseen, hyvin koulutettuja kun olivat. Saattoi siinä roiskua myös housuillekin, mutta nehän olivat jo meressä käymisestä märät joten ei haitannut.

Iloittelua kesti melkein puoli päivää, sitten sekin hauska oli lopetettava. Oli aika lähteä laivalle missä olisi kohta iltasapuska. Piti valmistua myös seuraavan yön vahtiin. Otimme taksin ja kotvasen kuumassa autossa istuttuamme olimme jälleen laivassa. Unohtui mainita, että rannalla oli valokuvaaja joka otti pikakamerallaan kuvia. Tietenkin mekin kuvautimme itsemme, tämän jutun

Kuva on otettu Bernyn ahterista kaijalle mihin naapuri lossasi massapaaleja.

otsikkokuva on hänen ottamansa. Kuvat olivat kädessäni kun nousimme lankongia ylös. Lankongin päässä oli meksikolainen santarmi vahdissa, pysähdyimme hetkeksi siinä ja hän katsoi kädessäni olevat kuvat. Omaa kieltään haaplaten hän otti kynän taskustaan ja kirjoitti jokaisen kuvan taaksen päiväykset ja jokusen sanan muistoksemme Vera Gruzista, kuvan kirjoitus on myös ekasivulla.

Seuraavana päivänä totesimme Matssonin kanssa yhteen ääneen, ettemme lännenmiehiksi ala. Perseemme olivat tulleet satulassa istumisesta kipeiksi. Joku arvelikin, että ratsastusjuttumme ei ollutkaan totta vaan, että olisimme olleet muissa hommissa. Näinhän se ei ollut, olimmehan 100 % heteromiehiä mikä myös tuli Vera Gruzissa todistettua, mutta se onkin jo aivan eri tarina ja kuuluu K18 osastolle.

Näissä mietteissä Tuhka-Jussi